

23.	P	Atanazij, muč.	Otoče	17.30	†† Verneta in Barico Šmiter
24.	T	Rojstvo Janeza Krstnika, kres	Kamna Gorica	17.30	†† Moškove
25.	S	Dan državnosti			maše v fari ne bo
26.	Č	Ciril, škof			maše v fari ne bo
27.	P	Srce Jezusovo	Kamna Gorica	17.30	†† Arh in Jelenc
28.	S	Marijino Srce	Dobrava	17.00	†† Jožeta in Boštjana Resman
29.	N	Peter in Pavel, apostola	K. Gorica stolnica	8.00 16.00	za farane posvečenje novomašnika
30.	P	Prvi rimski mučenci	Otoče	17.30	†† Antona, Marijo in Barico Debeljak
1.	T	Estera, SP. žena			ZAČETEK ORATORIJA maše v fari ne bo
2.	S	Frančišek Regis			maše v fari ne bo
3.	Č	Tomaž, apostol	Dobrava	17.30	za duše v vicah
4.	P	prvi petek obhajam bolnike sklep oratorija	Kamna Gorica	15.00 17.30	MAŠA NA ORATORIJU †† Marijo in Đurota Štefančič in družino Pogačnik
5.	S	Ciril in Metod, apostola Slovanov	Dobrava	17.00	za farane
6.	N	14. NEDELJA MED LETOM	Kamna Gorica	8.00	†† Jožeta Golmajer in starše

PRIPOROČAM SE ZA MAŠNE NAMENE.

V soboto 5. 7. bo ob 8h zjutraj tradicionalna spominska maša za duhovnika, skladatelja in domoljuba Jakoba Aljaža na Šmarni Gori, ki jo bo daroval triglavski župnik France Urbanija. Letos se spominjamo 180. letnice njegovega rojstva in 130 let, odkar je bil na njegovo pobudo in z njegovo podporo postavljen Aljažev stolp vrh Triglava. Ob 11h ta dan bo na Aljaževini na Zavrhu pod Šmarno goro slavnostna akademija v Aljažovo čast. Zvečer bo v Smledniku, kjer je bil krščen, slovesna sv. maša s somaševanjem duhovnikov iz krajev, ki jih je Jakob Aljaž zaznamoval s svojim delovanjem, po maši pa kulturni program... In v nedeljo 6. 7. bo ob 9h mašo v Smledniku daroval nadškof msgr. Stanislav Zore, po maši pa bo pred župniščem v Smledniku še blagoslovil doprsni kip Jakoba Aljaža. Če se boste praznovanja udeležili, to sporočite do 30. 6. na naslov zup.smlednik@gmail.com (tel. 064 182 333).

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj.
El. naslov: marko.avsenik@rkc.si Telefon: 041 614 964

ŽUPNIJSKI LIST

ŽUPNIJE KAMNA GORICA

Letnik 3. Št. 14. (od 22. 6. do 6. 7. 2025)

SKUPAJ V ČOLNU – Spreobrnjenje odnosov 3

Službeno duhovništvo v službi skladnosti

68. Kot vse službe v Cerkvi so tudi škofovstvo, duhovništvo in diakonat v službi oznanjevanja evangelija in izgradnje cerkvene skupnosti. II. vatikanski koncil je spomnil, da posvečeno službo, ki je božjepravna, »v različnih stopnjah opravljajo tisti, ki se že od nekdaj imenujejo škofje, prezbiterji in diakoni«. V tem okviru je ta koncil potrdil zakramentalnost škofovstva, obnovil občestveno resničnost duhovništva in utrl pot za ponovno vzpostavitev stalnega diakonata v latinski Cerkvi.

Škofovsko služba: v edinosti urejati darove Duha

69. Naloga škofa je predsedovati krajevni Cerkvi kot vidno počelo edinosti znotraj nje in vez občestva z vsemi cerkvami. Koncilski trditev, da škofovsko posvečenje podeljuje polnost zakramenta svetega reda« (LG 21) nam omogoča razumeti istovetnost škofa v mreži zakramentalnih odnosov s Kristusom in »delom Božjega ljudstva«, ki mu je zaupano in ki mu je poklican služiti v imenu Kristusa Dobrega pastirja. Kdor je posvečen v škofa, ni obremenjen s pristojnostmi in nalogami, ki bi jih moral opravljati sam. Pravzaprav prejme milost in nalogo, da prepozna, razloči in v edinosti ureja darove, ki jih Duh izliva na posameznike in skupnosti, pri čemer deluje v zakramentalni povezanosti z duhovniki in diakoni, ki so z njim soodgovorni za služenje v krajevni Cerkvi. Pri tem uresničuje tisto, kar je najbolj primerno in specifično za njegovo poslanstvo v okviru skrbi za občestvo cerkva.

70. Škofova služba je služba v skupnosti, z njo in zanjo, ki se izvaja z oznanjevanjem besede, vodenjem evharističnega praznovanja in drugih zakramentov. Zato sinodalno zasedanje želi, da bi Božje ljudstvo imelo več glasu pri izbiri škofov. Priporoča tudi, naj škofovsko posvečenje poteka v škofiji, ki ji je škof namenjen kot pastir, in ne v škofiji, iz katere izvira, kot se pogosto dogaja, glavni sopsosvečevalci pa naj bodo izbrani izmed škofov cerkvene pokrajine, vključno z metropolitom, če je le mogoče. Tako se bolje vidi, da tisti, ki postane škof, sklene vez s Cerkvijo, ki ji je namenjen, in pred njo javno prevzame obveznosti svoje službe. Enako pomembno je, da lahko, zlasti med pastoralnimi obiski, preživi čas z verniki, jim prisluhne, da bi kasneje lažje razločeval. To jim pomaga doživeti Cerkev kot Božjo družino...

71. Tudi škofo je treba spremljati pri njihovi službi. Metropolit ima lahko pomembno vlogo pri spodbujanju bratstva med škofi sosednjih škofij. Na sinodalni poti se je pokazala potreba, da se škofom ponudijo programi stalnega usposabljanja in izobraževanja v lokalnih

okoljih. Potrebno bo opredeliti vlogo pomožnih škofov in razširiti naloge, ki jih škof lahko delegira. Prav tako je treba ovrednotiti izkušnje upokojenih škofov pri njihovem novem načinu služenja Božjemu ljudstvu. Pomembno je pomagati vernikom, da ne gojijo pretiranih in nerealnih pričakovanj do škofa, pri čemer ne smejo pozabiti, da je tudi od krhek brat, izpostavljen skušnjavam, ki potrebuje pomoč kot vsi drugi. **Idealizirana vizija škofa ne olajša njegove težavne službe, ki jo v resnično sinodalni Cerkvi podpira soudeležba vsega Božjega ljudstva pri njegovem poslanstvu.**

S škofom: duhovniki in diakoni

72. V sinodalni Cerkvi so duhovniki poklicani, da svojo službo živijo z držo bližine ljudem, sprejemajo in poslušajo vse ter se odpirajo sinodalnemu slogu. Duhovniki »skupaj s svojim škofom tvorijo en sam duhovniški zbor« (LG 28) in z njim sodelujejo pri razločevanju karizem ter spremljanju in vodenju krajevnih Cerkve, s posebno pozornostjo na služenje v edinosti. Poklicani so živeti duhovniško bratstvo in skupaj opravljajo pastoralno službo. Tudi duhovniki, ki so člani ustanov posvečenega življenja in družb apostolskega življenja, so del duhovniškega zbora in ga bogatijo s posebnostjo svoje karizme. Slednji skupaj z duhovniki, ki prihajajo iz vzhodnih cerkva *sui iuris*, ne glede na to, ali živijo v celibatu ali so poročeni, duhovniki *fidei donum* in tistimi, ki prihajajo iz drugih narodov, pomagajo lokalnim duhovnikom, da se odprejo obzorjem celotne Cerkve, škofijski duhovniki pa pomagajo svojim sobratom, da se vključijo v dogajanje konkretne škofije z njenim izročilom in duhovnim bogastvom. Tako z vidika poslanstva poteka tudi med duhovniki resnična izmenjava darov. Tudi duhovnike je treba spremljati in podpirati, zlasti v prvih obdobjih njihove službe ter v trenutkih šibkosti in krhkosti.

73. Diakoni, ki so služabniki Božjih skrivnosti in Cerkve, niso posvečeni »za duhovništvo, ampak za služenje«. Opravljajo ga v službi dobrotelčnosti, oznanjevanja in liturgije, pri čemer v vsakem družbenem in cerkvenem kontekstu, v katerem so navzoči, kažejo odnos med oznanjenim evangelijem in življenjem v ljubezni ter v celotni Cerkvi spodbujajo zavest in slog služenja vsem, zlasti najrevnejšim. Izročilo, bogoslužna molitev in pastoralna praksa kažejo številne naloge diakonov. Določiti jih je treba kot odgovor na potrebe vsake krajevnih Cerkve, zlasti za prebujanje in ohranjanje pozornosti vseh do najrevnejših v okviru misijske in usmiljene sinodalne Cerkve. Diakonska služba je mnogim kristjanom še vedno nepoznana. Čeprav jo je II. vatikanski koncil v latinski Cerkvi obnovil kot samostojno in stalno stopnjo, še ni bila sprejeta na vseh geografskih območjih. Nauk koncila bo treba še poglobiti tudi na podlagi preverjanja številnih dosedanjih izkušenj, že zdaj pa ponuja prepričljive spodbude krajevnim cerkvam, naj ne odlašajo z velikodušnim spodbujanjem stalnega diakonata. V tej službi naj prepoznavajo dragocen dejavnik zorenja Cerkve, ki je služabnica po zgledu Gospoda Jezusa, ki je postal služabnik vseh. Takšno poglobljeno preučevanje bo lahko pomagalo tudi bolje razumeti pomen diakonskega posvečenja tistih, ki bodo postali duhovniki.

Sodelovanje med posvečenimi služabniki v sinodalni Cerkvi

74. Med sinodalnim procesom je bila večkrat izražena hvaležnost škofom, duhovnikom

in diakonom za veselje, zavzetost in predanost, s katerimi opravljajo svojo službo. Slišati je bilo tudi o težavah, s katerimi se pastirji srečujejo pri svoji službi in so večinoma povezane z občutkom izoliranosti, osamljenosti, pa tudi s preobremenjenostjo zaradi zahtev, da zadovoljijo vse potrebe. Sinodalna izkušnja lahko škofom, duhovnikom in diakonom pomaga ponovno odkriti soodgovornost pri opravljanju njihove službe, ki zahteva tudi soudeležbo drugih članov Božjega ljudstva. Bolje razdeljena razdelitev nalog in odgovornosti, pogumnejše razločevanje, kaj dejansko sodi k posvečeni službi in kaj je mogoče oziroma je treba zaupati drugim, bo pripomoglo k duhovno bolj zdravemu in pastoralno bolj dinamičnemu služenju na vseh stopnjah. Ta perspektiva bo nedvomno vplivala na procese odločanja, da bodo imeli bolj jasen sinodalni slog. Pomagala bo tudi premagati klerikalizem, razumljen kot uporaba oblasti v lastno korist, in izkrivljanje cerkvene avtoritete, ki je služenje Božjemu ljudstvu. Ta se izraža zlasti v zlorabah na področju spolnosti, ekonomije, vesti in oblasti s strani služabnikov Cerkve. »Klerikalizem, ki ga spodbujajo tako duhovniki kot laiki, ustvarja razkol v telesu Cerkve, ki podžiga in v veliki meri prispeva k ohranjanju zla, ki ga danes obsojamo« (**papež Frančišek avgusta 2018**).

Skupaj za poslanstvo

75. Kot odgovor na potrebe skupnosti in poslanstva je Cerkev tekom zgodovine oblikovala nekatere službe, ki se razlikujejo od posvečenih. Te službe so oblike, ki jih karizme dobijo, ko jih javno priznajo skupnost in tisti, ki so odgovorni za njeno vodenje, ter so trajno postavljene v službo poslanstva. Nekatere so bolj izrecno usmerjene v služenje krščanski skupnosti. Posebnega pomena so postavljene službe, ki jih škof podeli enkrat v življenju s posebnim obredom, po ustreznem razločevanju in ustrezni pripravi kandidatov. Ne gre za preprosto pooblastilo ali dodelitev nalog: postavitve v službo je zakramental, ki oblikuje osebo in določa njen način soudeležbe v življenju in poslanstvu Cerkve. V latinski Cerkvi so to službe bralca in akolita – mašnega pomočnika te kateheta. Pogoje in način njihovega izvajanja je treba opredeliti s pooblastilom zakonite oblasti. Škofovske konference morajo določiti osebne pogoje, ki jih morajo izpolnjevati kandidati, in pripraviti usposabljanje za dostop do teh služb.

76. Ob njih so službe, v katere posamezniki niso postavljeni z obredom, vendar se redno opravljajo po pooblastilu pristojne oblasti, kot so npr. služba koordiniranja majhne cerkvene skupnosti, vodenje skupne molitve, organiziranje dobrotelnih dejavnosti itd., ki so zelo raznolike glede na značilnosti lokalne skupnosti (npr. katehisti v Afriki)... Tudi če ni predpisanega obreda, je primerno, da se postavitve v službo opravi javno s podelitvijo mandata pred skupnostjo, s čimer se pripomore k njenemu dejanskemu priznanju. Obstajajo tudi izredne službe, kot so služba izrednega delivca obhajila, predsedovanje nedeljskim bogoslužjem v času čakanja na duhovnika, podeljevanje določenih zakramentov in druge. Latinski in vzhodni cerkveni zakonik že predvidevata, da so v določenih primerih verniki laiki, moški ali ženske, lahko tudi izredni delivci krsta. V latinskem cerkvenem zakoniku lahko škof (z dovoljenjem Svetega sedeža) pooblasti vernike laike, moške ali ženske, da so prisotni pri sklepanju zakonskih zvez. **So še druge službe,** kar potrjuje, da **vsi verniki na različne načine sodelujejo pri poslanstvu** s svojimi darovi in karizmami...